

IGNJAT ĐURĐEVIĆ

SALTIJER SLOVINSKI

PJESAN III.

"Ah čemu su, kî me more,
gospodine, uzmnoženi?
Vidim mnoge me zlotvore
gdi se dižu suproč meni;
zasjednikâ broj mnogi je,
kî môj duši vele općeno
da u ruci tvojoj nije
nje spasenje postavljeno.

A ti sâm si, gospodine,
moja slavo, moj pokoju,
kî me primaš iz visine,
koji uzdižeš glavu moju."

Mojijem glasom žalosnime
vapih tako k privišnjemu,
a on tajčas usliši me
svete iz gore gdi 'e stan njemu.

Zaspah, pokli tvâ straža me
ušikala gojno i milo;
ustah, pokli primila me
tvoja pomoć, bože, u krilo.

Tijem i mnoštvo da me opkruži,
srce moje predat neće;
podigni se, tvu vlâs pruži,
slobodi me tužna veće.

Tvrdo udari svijeh kî gredu
bez uzroka na me prvi;
i da reže, a ne ujedu,
grešnicima zube smrvi.

Sva spasenja, sve pomoći,
bože, tvojijeh slaze iz rukâ,
a blagoslov tvoj će doći
vrh vernoga tvoga puka.

Slavnom trojstvu, kud dan sviće,
budi slava pričestita,
kakva 'e bila, jes mu i bit će
sva vremena vjekovita.

PJESAN VI.

Ustavi se, bože, ustavi
u rasrdžbi karat mene
i me zloće nebrojene
u tvom gnjijevu ne zabavi.

Ah za milos čin' da umine
nemoć bolne me gorkosti;
ah smetene viđ me kosti
ter me izvidaj, gospodine!

Viđ mu dušu gdi uze harat
zled priteška skrovne smeće;
tvoja osveta, jaoh, dokle će,
dokle, o bože, na me udarat?

Obrati se k meni i prosti,
sahrani mi dušu veće;
izbavi me sej nesreće,
zaklinam te tvôm milosti.

Er smrtnoga sred nereda
nejma tvoje uspomene:
i sred peći nije pakljene
tko tve ime pripovijeda.

Plakah dosle, nu i odsada
neću ustavljat plač na licu;
prat ću suzam mu pernicu
po sve noći s gorka jada.

Od bojazni potamnio
moj pogled je prid tvo'em gnjivom
i prid svakom suprotivom
oslabio sam i ostario.

Stani od mene svak ponase
tko krivinu ljubi i stvara,
er usliši višnji odzgara
plača moga tužbe i glase.

On milosno primi od mene
smjerne molbe i odluke,
i gospodin prostrije ruke
na molitve me snižene.

Nek se, tko god na me ustaje,
velmi smuća, stidi i trne
i tutako natrag svrne
zasramljene svo'e stupaje.

Čas, blagosov, slava i hvala
daj se trojstvu privišnjemu,
kâ dava se, kâ 'e davala,
kâ davat će sved se njemu.

PJESAN VIII.

Gospodine, kî sve vrime
nas mudrime
vladaš zrakom znanja tvoga,
čudno ti je nada svime
tvoje ime
po državah svijeta ovoga!

Zlatnijem krilim prosvijetliše
i prikriše
zemlju, o slavni gospodine,
ter od neba vele više
uzletiše
tvojijeh slava veličine.

Pače, nek bi jur pristale
sve zahvale
kijem se osvetni diči pakô,
mliječna usta djece male
na tve hvale
podigo si i potako.

Gledam, gledam (ah čudesa!)
tvâ nebesa
ruke tvoje hitra dila,
zvijezde ohole s vedra uresa
i iz ničesa
stvoren mjesec pun svjetlila.

Tijem, što 'e čovjek, da sved' ima
nad inima
u spomeni tvojoj mjesto?,
Što je umrli, da tvojima
milostima
pohodiš ga toli često?

Ti si njega blag i mio
ponižio
rajskijeh dvoran malo manje;
slavom ga si ti krunio
i uznio
tvoga stvora na vladanje.

Pod noge si vrgo svoje
ti sve što je
s mirnijem ovcam krotkijeh stada
i živuće s tijem svakoje
skupno koje
pase plodnijeh vrh livada,
s brzijem jatim letuštijeme
ribe nijeme,
kijeh vodeni jaz zatvora,
ke putima studenijeme
svako u vrijeme
šetaju se sinja mora.

Bože, o bože naš prisveti,
kom živjeti

svako bitje držano je,
ah čudno ti siva i leti
po svem svijeti
nedohitno ime tvoje!

Ocu i sinu bud' podana
slava izbrana;
budi i duhu, kî raj vlada,
kakva njima s prvijeh dana
bi davana,
poda' im se sved' i sada.

PJESAN XVI.

Bože, usliši pravdu moju,
mu razumjej molbu odzgara;
mu molitvu slišaj, koju
šljem ti iz usni bez privara.

Nek zlotvore moje i mene
sudi slavno lice tvoje,
i tve oči božanstvene
neka vide što pravo je.

Ti znaš dobro da krivine
u mom srcu naći nije;
kušo si ga, gospodine,
što si mogo pomnjivije.

Kušo si ga i u noći,
da u tmuni grijeh ne skriva;
kušo si ga sa svom moći
plamom jacijeh suprotiva.

Er ne samo da prignuti
ne htjeh dušu na grijeh hudi,
nu se ustručah spomenuti
i besjedom grijehe od ljudi.

I cijec riječi tvojijeh usti,
kijem mi obeća raj u plati,
nikad stupaj moj ne pusti
trudne pute tve čuvati.

S toga uzroka i odsade
uzdrži me po tvom putu,
neka stupaj moj ne pade
u pakljenu propas ljutu.

K tebi, o kralju svijeh najviši,
vapih, er se sved' mi umoli;
ah me i sada riječi usliši
i tve uši prigni doli.

Ti, kî ufanjem, tko te scijeni,
braniš tugam prid najtvrdijem,
čin' da tvojijem prema meni

svijet se čudi milosrđem.

Zatoj molim tvu desnicu,
od svijeh, kî se njoj opiru,
da me, od oči kô zenicu,
neockvrnjenom čuva u miru.

Zasjeni me, o mâ slavo,
tvoje obrane srećnijem krili
ispriđ zlobnijeh, kî nepravo
mnokrat me su ponižili.

Oni život moj nekada
opkružiše, da zarobe
bijesni i kako žirna stada
u brlogu tusti od zlobe.

Glasom vapeć slobodnime
svaki na me što ne izreče?!
ter obujmi, da strati me
ter me izagna nadaleče.

Svaki zloće pun i bijesa
prignu oči na tle doli,
za ne pazit put nebesa
i tvoj vidjet trijes oholi.

Oni srcem podbiše me,
regbi spravni na plijen lavi,
koji iz hridja potajnijeme
okom preže lov krvavi.

Ustan', bože, na onega
kî nad inijem na me mrzi;
prije vremena satri njega
i na zemlju ružno vrzi.

Protivnicim tvo'im ugrabi
mač, proć meni kî njim' poda,
iz njih ruke nek prišla bi
opet k meni mâ sloboda.

Po životijeh njih smionih
prostri ubojni tvoj bič vrli;
daleko ih drž' od onih
kî su za te svijetu umrli.

Viđ gdi utroba puna 'e svima
zlata, u rudah ke si skrio;
djecom plodni, pušta'u njima
po svo'oj smrti blaga dio.

A ja od pravde s blagom drazim
prid tve rajsko lice doć ću,
i kad slavu tvoju upazim
nasitit se potpuno ću.

Trojstvu u tvomu, vječni bože,
od nas primi slavu i diku
kâ bi, kâ jes, kâ ne može
n'jednom vlasti dospjet viku.

PJESAN XXIV.

Kroz goruće uzdisanje,
bože, uzdigoh dušu k tebi,
i budući ti me ufanje,
bit zasramljen neću u sebi,
ni će molba mâ skrušena
odstupiti neuslišena.

Ne daj zlobnijem, ah, dovijeka
nevoljom se môm smijati,
er tko tvoju pomoć čeka,
znam da smeten nejma ostati
i žaliti bez zahvale
suze svoje zaman pale.

Smeten osto pače i plako
izgubljene trude svoje
tko, djelujući sved opako,
taštom svijetu robovo je,
što za steći svo'im trudima
razmi platu vjetra i dima!

Tvoje drume neockvrnjene
ukaži mi, gospodine,
na me želje ponižene
put objavi vječne istine;
tvôm istinom upravi me,
tvojjem znanjem prosvijetli me.

Tebe, er ti si me spasenje,
sved izgledam vapeć: "Prosti!
Ne zabudi tve smiljenje
i od vijeka tve milosti;
spomeni se da 'e bez broja
i bez mjere blagos tvoja.

Me mladosti raspuštene
vrz, nerazbor u nescjeni,
milosrdno ter se od mene
cijeć dobrote tve spomeni,
i vid, ne što bih nekada,
neg prid tobom što sam sada."

Slatko 'e srce u dobromu
našem ćaćku s umrlima,
čijem put pravi nije mučno mu
istijem kazat grešnicima
i njih na svoj zrak privesti
gnusne iz tmine od nesvijesti.

A negoli da svo'e vjerne
mudro ne bude uputiti
i uvjedžbat krotke i smjerne,
kô će čistijem drumom iti

i njegova put svjetlila
dobrosrećna sterat krila.

Božji puti puni istine
i milosti dušam jesu,
ke čuvati nad sve ine
njegov zakon pomnjive su
i u zakonu višnje svete
i svjedodžbe i uvjete.

Tijem na grde me krivine
skupne brojom bezbrojnime
smilit ćeš se, gospodine,
za prisveto tvoje ime,
po komu mi se obećava
vječna rados, sreća i slava.

Tko godijer se strašiš boga,
komu zakon bog podo je,
da sred puta obranoga
njim stupaje vladaš tvoje,
komu, er pravi put obro si,
platu obilnu višnji nosi, -
hodi k meni sad i sluša',
čuj tvu sreću ter je steci:
tvâ će u dobru tonut duša,
svijet će očinstvo bit tvôj djeci
i prikrit će svo'om oblasti
zemlju porod tvoj došasti.

Sve što vjernijem bog obeća
i sva otajna kâ raj krije,
tebi tvoje plate cijeca
objavit će najposlije
i u zraku slave svoje
u njem, po njem, š njim sve što je.

Zatoj oči me smućene
k njemu obraćam i me suze,
er me noge zamršene
on će iz grešne podrijet uze;
zatoj vapim vrijeme u svako
izdno srca k njemu ovako:

"Ah pogledaj, ćaćko, na me,
imaj milos bitja od moga.
Eto ostavi sva družba me,
potrebnik sam bez nikoga,
od svijeta izdan, a odzgara
poznani ubog svijeh dobara.

Iz nevolje ti me izvadi,
kôj mâ slabos ne zna uteći;
er me, vajmeh, muke i jadi
naripiše svi najveći
i po mojoj duši i tilu
raskriliše vlas nemilu.

Umiljenstvo pazi moje
i tegotu moga truda,
i prosti mi, jaoh, sve što je
mâ skrivila narav huda;
skrši tvrdi dub me zloće
kî mi rađa gorko voće.

Viđ zlobnike me nad mnome
uzmnožene i smione
gdi s omrazom nepravome
plačni život moj progone,
i gdi nejma š njih pokoja
ucviljena duša moja.

Ah mu dušu čuva' i gleda'.
Ah slobodu, čaćko, dâ', mi;
ako u tebe ufam, ne da'
da se ufanje me zasrami;
daj spasenje mom životu,
pravdu er ljubim i dobrotu.

Tebe čeka moj duh verni,
o žuđeni shranitelju;
a ti svaki jad čemerni
čin' da mine pri veselju
s mene i s tvoga segaj puka,
Izraelova slavna unuka."

Sunce, zvijezde, zemljo i more
i od svijeh stvora ljepši raj,
čin'te slavne kroz žamore
da se trojstvu hvale daju,
da kô sprva bi nekada,
sad je i bude sved' kô sada.

PJESAN XXVI.

Bog ako je
zora i sunce duše moje,
ako 'e meni
on spasitelj obljubjeni,
tkoga da se strašim veće?
On odmeće
tvrdijem štitom svoje obrane
svaku od mene boles s strane.
Dakle prid kijem treptjet mogu,
kad nahodim stavnu i mnogu
svjetlos, pomoć, štit u bogu?

Eto na me,
pristupaše, da shara me,
odasvuda
nepravredna četa huda,

da mi i istu krv popije,
meso izije.

Ali, višnjem iznenade
oborena trijeskom, pade;
i ostaše zlobni i prici,
kî me more, protivnici
bez jakosti svikolici.

Još da stane
mnoštvo vojske oružane
protiv meni,
i da jur su pripravljeni
sred tabora plami od boja,
ne bi moja
duša i srce iščeznulo;
još da bi me nasrnulo
strašno bjenje iza toga,
ne bih predo, negli u moga
ufo bih se stvorca i boga.

Vrhu svega
prosih milos jednu u njega,
ku mnim steć ću,
nu dok stečem, prosit je ću,
dim, pribivat da me stavi
u gizdavi
svoj stan rajski sve dni moje,
da ljepote vječne svoje
nagledam se pun sladosti
i razgledam željno dosti
svoga dvora zamjernosti.

Mnim, rijeh, steći
ovu milos ja proseći,
er po dilu
znam privišnju blagos milu.
On najgorijeh tuga u vrime
opsjeni me
u skrovištu svo'e pomoći;
on me učuva sa svom moći;
on me utvrdi vrh temelja,
on me uzvisi sred veselja
vrh svijeh mojijeh nepr'jateljja.

Za har taku
božje crkve stranu svaku
radosno je
ophodilo srce moje.
Tuj pjevajuć skladno njega,
od mojega
glasa, kako razlog ište,
prikazah mu svetište.
Slavit ga ću i unaprijeda
pjesni pojuć slade od meda,

samo na nje da on pogleda.

O me ufanje,
molbe usliši me svakdanje,
kijem srčano
k tebi vapim, o mâ obrano,
i za milos jur se umoli.
čuj sred boli
gdi ti uzdišuć srce veli:
"Moj te pogled ište i želi,
i tve lice sveđ će iskati;
ah jednom ga k meni obrati,
za kijem na dan mrem stokrati."

Pun gorkoga
gnjijeva od mene sluge tvoga
ne uklanja' se;
uzmi suze me prida se,
ne ostavi me ni pogrdi,
čijem zlosrdi
zmaj na mene glavu penje.
O me blago, me spasenje,
sad si ćačko ti sam meni,
er me pusti u nescjeni
majka i ćačko moj rođeni.

Uputi me,
da drumovim grem pravime;
daj mi, o bože,
način da moj stupaj može
sveđ po tvojijeh putijeh iti,
er me očiti
zasjednici love odsvudi.
Ah ne daj me njih požudi!
viđ kriv svjedok potvora me,
i potičuć tašte plame
udi sebi, lažuć na me.

Ja vjerujem
doprijet u raj, da stanujem,
priveseli,
zemlja od živijeh ki se veli;
i sve tlaćeć vremenito,
vjekovito
dobro u njemu pazit svako.
Uzmi, o dušo, srce jako,
djeluj vrijedno, trpi i čeka',
dokle u svrsi tvoga tijeka
uzvisi te bog dovijeka.

Kad bog stvori
zemlju ozdala, nebo odzgori,
svijet gizdave
dô 'e mogućstvu višnjem slave.
Tijem veselo, kako onada,

sveđ i sada
pripijevaj se neizrečena
čas, blagosov, hvala i scjena
ocu općenom stvoritelju,
sinu ljudskom spasitelju,
duhu od duša branitelju.

PJESAN XXXI.

Blago zloće kijem proštene
dobrotom su višnjom mnogom
i krivine sve prid bogom
zabitjem su pokrivene.

I taj blažen koga otprije
višnji grijehom ne prikara,
komu izdajstvo i privara
u pravednoj duši nije.

A ja eto u najgrđe
zlobe usrnuh, vaj, dvakrati
i ne hrlih tajčas zvati
moga ćaćka milosrđe.

Jaoh što mućah? čemu skrovni
grijeh ne otvorih sucu momu?
Eto 'e stoga tijelu ovomu
satro i kosti jad otrovni.

Vazdan vapim, strašna er muka
noćno i danjom na me 'e pala
i nada mnom oteškala
moguća je božja ruka.

Jur s boljezni me svakdanje
jad sam isti, ne sred jada,
gdi mi srce, jaoh, probada
ljutom dračom me spoznanje.

Dragu zelen vik od luga
ljetno sunce ne priuze
kô mu snagu, pače i suze
jur prisuši gorka tuga.

Ali u takom nepokoju
stekoh, bože, pamet inu:
prikazah ti mu krivinu
i nepravdu ne skrih moju.

Rijeh: "Proć meni mojijem usti
moj grijeh otkrit višnjem hoću";
a ti grijeha moga zloću,
još prije neg je rijeh, otpusti.

Svak tko 'e dobar, mnim, videći
očit izgled moje sreće
k tebi zgodno u vrijeme će

za proštenje prit moleći,
nek ne dopre k njemu uvike
strašni potop plamâ i strilâ
kî, jak mnogijeh voda sila,
prolit će se na grešnike.

O mâ hvalo kôj se utječe
moj duh opstrt od zasjeda,
slobodi me i unaprijeda
od napasti kâ me optječe.

Nu mi veliš: "Razum tebi
dat ću i nauk, kud ćeš iti;
mojijeh oči ustaviti
vrh tebe ću stražu s nebi."

O grešnici, čujte i momu
po izgledu raj ištite;
ah prikladni ne budite
maski i konju nesvijesnomu.

A ti, o bože, tešku u vaju
oštrom uzdom i oglavi
žvalo stisni i raskrvavi
svijem kî k tebi prič ne haju.

Biča mnogijeh pedepsanje
stječu grešne duše hude,
a tvâ milos čuva i bljude
tko u tebi ima ufanje.

Gojno u bogu radujte se
i uzigrajte, o pravedni,
i svi srcem kî ste uredni
vašom česti dičite se.

Zemlju i nebo otkad stvori
i sad i uvijek bog je slavan;
tijem trojici puk pripravan
slične slave sved̃ govori.

PJESAN XXXIV.

S blagosovom zamjernijeme
svako u vrijeme
hoću glasit gospodina;
veselijem se mo'im ustima
sved̃er ima
pjet njegova dika istina.

Unutrnijem zahvalama
sobom sama
gizdat će se duša moja,
slaveći ga u môj slavi,
er me izbavi
od smrtnoga nepokoja.

Čujte, o duše krotke i blage,
ter pridrage
sred ljuvezni radujte se;
boga sa mnom proslavite,
uzvisite
ime kijem se pako trese.

Eto usliši ljupko mene,
kad žuđene
iskah njega rad pomoći;
on me izvadi svijeh iz truda
ki me odsvuda
nasrtahu u strahoći.

K njemu, umrli, pristupite,
da primite
svoj u dušu zrak blaženi;
smiono hod'te da ga ištete,
er nećete
prid njim ostat zasramljeni.

Ja sam izgled vami od toga;
mene uboga
on od kralja kralj najviši
ote gorkijem mukam svime;
on spasi me
i me suze brzo usliši.

Vjernijem stražnik anđeo bit će,
i ugrabit će
sili udesa njih svakoga,
kad omahne uokoli
mač oholi,
braneć tko se boji boga.

Ah kušajte i pazite
ke čestite
slasti u ćaćku višnjem jesu;
blago, ah blago svijem ki u vaju
u nj se uzdaju,
er sve sreće njihove su.

Ljudi njemu posvećeni
svi skupljeni
sred bojazni služite ga,
er uboštva i nesreće
poznat neće
duša kâ se straši njega.

Ki živješe svijetli u slavi,
regbi lavi
siti tuđe krvi i plijena,
eto leže na tlijeh doli
lačni i goli
sred uboštva potištena.

Njegda obilne i moguće
blagom kuće

sad potrebne ginu od glada,
a tko ište vjerno boga
bez svakoga
dobra neće bit nikada.

Čujte, o sinci, er ću izreći
kô se steći
strah privišnji može i što je;
čuj me tko god nać veseli
život želi
i uživat sve dni svoje.

Znaj da plodi dobra mnoga
strah od boga;
nu tko ima ga steć požudu
jezik od zla svoj ustavi
i ne pravi
usnam svojijem varku hudu;
ukloni se i bjež' svaka
djela opaka,
ter s dobrotom živi očitom,
išti, slijedi, ljubi, hlepi
mir prilijepi
iznać s nebom, s sobom, s svitom.

Višnji u dobrih oči upira
i prostira
uši na njih molbu ognjenu;
višnji na zlijeh oštro gleda
za ureda
s zemlje podrijet njih spomenu.

Kada, strene silnom česti,
u bolesti
prave duše boga zvaše,
uslišene i od svake
boli opake
slobođene pomno ostaše.

On nevoljnijeh stavno ufanje
sjedi uza nje,
njih sniženstvo da sahrani;
premda pate mnozijem trudi
vjerni ljudi,
njih izbavlja, štiti i brani.

Pače n'jedna kos po smrti
njim' se strti,
er je on krepko čuva, neće;
a zlijeh čeka smrt neredna:
na pravedna
tko god mrzi opustjet će.

Duše svojijeh službenika
bog dovika
izbavit će svake od zledi;
svi kî ufanje hrane u bogu

zać ne mogu,
svjetlos bo ih druži i slijedi.
Sverodnomu porodniku
hvalu i diku
dajte i sinu vječnom š njime;
pojte duha neizmjernoga,
slava od koga
bî, jes, bit će po sve vrime.

PJESAN LI.

Ah čemu zlobom svôm misli se tve diče,
nepravdom kî samom moguć si, grešniče?
Tvoj jezik, na zlo dan, nepravdo smišljio je
i snovo po vazdan krivine svakoje.
Živote prikraća privara tvâ kleta,
kô tanka brijaća kâ reže što sreta.
Ljubeći srcem ti već zloću neg blagos,
nepravdu htje rijeti, a mrzje pravednos;
obljubi ter svake, jeziče žarovit,
besjede opake, za družijem poraz bit.
Ali uvijek rasuti bog će te rad tega
i dalek tisnuti iz stana tvojega;
paček će za tvoj grijeh brzo do korijena
iz zemlje od živijeh podrijet te satrena.
Pravedni gledat će pedepsu tvu tada
i smjerno predat će prid višnjem kî je da.
Rugat se pak će poč i rijet: "Nut čovjeka
kî ne htje svo'u pomoć s nebesa da čeka,
neg samo ufo je u blago ke ima
i jaki bio je zasjedam taštima."
A ja, kroz tvoj govor progonjen kî bih prav,
za vječni tvoj prikor cavtjet ću živ i zdrav,
uzras put visina veselo sterući,
kô plodna maslina, božijoj u kući,
a to što dosleka priko svijeh vremena
ufo sam dovijeka u boga smiljena.
Hvale ću t' sved dati, moj stvorče jedini,
pokli sâm mene ti slobodnijem učini;
čekat ću još tvoje milosti za tve ime,
ke slatko i dobro je, prid svetijem tvojime.
Bud' slavom k nebu uspet, kô sprva, sad i uvik
otac, sin i duh svet - kralj, otkup, odvjjetnik.

PJESAN LV.

Ti se smili, raju mili,
pokli neće čojek, na me;
on me čeplje, on me mori,
on, da obori,
svakčas silno nadstupa me.

Prem gorko me svagdanjome
žestočinom plešu i meću
zasjednici uzumnoženi,
kî proć meni
urekoše rat boleću.

Kad dan sine i visine
kad nebeske sunce okruni,
stranputice grem krijući,
predajući
suprotivnoj pri nabuni.

Ufam u te! me prignite
riječi u hvalu tvu su, o bože:
tvrđ ufanjem ja sam tvojim,
ni se bojim
da me uvrijedit čovjek može.

Mo'i krvnici zavidnici
sva ma djela kunu i zlobe;
njih mišljenja sva pristaju
k momu vaju,
da me iznađu, pak zarobe.

Usred tmina njih skupština
nasljeđuje drum skroviti,
naoštrena me stupaje
po sve kraje
za moj poraz uhoditi:

Ah kako oni, bože sioni,
čeka'u život moj da svrši,
tač ne spasi njih nikako,
negli opako
sve toj mnoštvo slomi i skrši.

Pravdo od nebi, život tebi
otkrih; ti znaš srce moje,
ti si suze me primila
i stavila
prid smiljeno lice tvoje.

Znaš, kriv nijesam, a ljute sam
sred nevolje tijesno u vrime;
ti kî obeća pomoć svima
pravednima,
ti pravedna pomози me.

Nu što velim? evo djelim
znam i vidim moj bog da si;
evo, otkle te zazvah doći
k môj pomoći,
pobjegnuše ljudi plasi.

Hvalit ću te, ćaćko, i u te
me ću ufanje staviti svudi,
ni se strašim da svojijemi
silam će mi
nauditi bijes od ljudi.

Svi zavjeti na pameti,
ke ti obećah, meni stoje;
stavna hvala i svagdanje
pripijevanje
na čas tvoju spravljeno je,
er ne pusti da sred usti
tamne smrti mâ duša je;
ti me uspregnu oči od cvila
a od nemila
potaknutja me stupaje,
nek tî mnome, ja tobome
uživamo sved blaženi
sred svjetlosti tvoje u raju,
gdi primaju
duše život nesvršeni.

Veličina božja očina,
sina i duha slavom sini,
kô s početka, sad i odsleka
sved dovijeka
po svoj višnjoj kraljevini.

PJESAN LX.

Usliši, bože moj, moj teški nepokoj
i molbe moje;
prigni se gdi molim, gani se mo'im bolim,
er vrijem' ovo je.

Gdje stojim, zemlje 'e kraj, i šljem ti moj vapaj,
mnim, ne zaludu,
čijem rodne zemlje van nemilo istjeran
živem u trudu.

Nu što se brinem ja, kad pomoć svud tvoja
vjerno me slidi?
Ti stupaj moj stavi, da krepko boravi
kako na hridi.

Ti si me uzdanje ke doći na manje
ne može viku;
ti si tvôm milosti tvrđa me jakosti
suproč zlobniku.

Ah ufam, ne zaman, vratit se rodni u stan
i u crkvu milu,
gdi ću sved boravit, i branjen i skrovit,
u tvomu krilu.

O kralju svijeh viši, ti kad me usliši,
što da me smete?
dijeliš bo ti svima što 'e trijebi ljudima
kî se boje te.

I meni, kî kralj sam tvo'im vjernijem državam
podan sam odi,
život ćeš uzmnožit, dokle god budu bit
na svijet narodi.

A pak ću na nebi prid licem stat tebi
napunjen dara,
gdi mjere tvomu ni smiljenju i istini
vječnijeh dobara.

Tako ću po vas vik uredni bit pjesnik
imena tvoga,
haran ti sve dni bit, dar noseć za zavrit
srca vjernoga.

S početka, kô nekad, u ovo vrijeme sad
i vijecim svimi
i oca i sina i duha visina
sličnu čas primi.

PJESAN LXXXIV.

Ti na zemlju s neba doni
dugovječne blagosove,
kada s kuće Jakobove
nedostojno ropstvo ukloni.

Tad tvom puku zloću oprosti,
grijehe sakri sred zabiti,
vas ugasi plam srditi,
gnjijev promijeni u milosti.

Tijem i sada na nas, bože
spasitelju, zgar pogleda':
obradi nas k tebi i ne da'
da nas srdžba tva primože.

Dali za sved bez zahoda
tvoj se u srcu gnjijev zasiječe
za pronijeti plam daleče
od naroda do naroda?

Ah život nam, mnim, blaženi
opet milos tva donit će!
ah uživati u tebi će
tvoj opeta puk ljubjeni!

Zato ukaži puno sreće
milosrdje nami ufano
i spasenje uzdisano,
gospodine, daj nam veće.

Stan'te, er čut ću što mi on veli,

čijem nadiše me i odgovara;
eto, eto nami odzgara
doglašuje mir veseli, -

mir svom puku, mir svijem ki su
na službu mu posvećeni,
ki, svijet držeć u nescjeni,
k njemu srca svrnuli su.

Namijenjeni nami od vika
sahranitelj jur došo je,
da onijeh ki se njega boje
družiti u način od stražnika.

Usred naše jur države
dika stavlja kuću svoju
ter ko u dragom perivoju
po njoj sadi cvijetje od slave.

Eto, da nam raj počina,
sretoše se nauzdano
milosrdje obećano
i privišnjijeh riječi istina.

Eto, neka već se ugase
sve pedepse i boljezni,
mir prislatkoj u ljuvezni,
s vječnom pravdom celiva se.

Eto zemlja istinito
plod nam daje svijeh dobara,
eto pravda gleda odzgara
za čuvat nas vjekovito.

A i naprijed će svo'om blagosti
darivat nas kralj od raja
i resiti svu do kraja
zemlju plodnom razlikosti.

Uzoritijem stupom teć će
svud pravednos u toj doba
i za očistiti svijet od zloba
putovati prid njime će.

Vječnom trojstvu nerazliku
daj se sada slava i hvala,
ka s početka nije pristala
i pristati neće viku.

PJESAN CXXI.

Kad mi reku:
"Zaman stavlja svijet zaprjeku,
er se opeta
sred žuđena templa sveta
vratiti ćemo slobodeni,
ter smireni

stat će stupaj naš dragomu
u pridvorju solimskomu",
ah ko uzigram u radosti
i tolikoj čestitosti
jedva 'e srce me zadosti!

Drag je meni
Jeruzalem naš rođeni,
er jednači
tvrđom svaki grad najjači;
prostrane se kružit vide
njega obzide.
U nj na blag dan s priko svijeta
svijeh naroda svijet dolijeta,
i on taj skup uzmnožiti
u svoj može skut čestiti
veličinom prigrliti.

A najliše
njemu slave svakčas više
srećno uzmnoži,
ki je u njemu, narod božji.
Izraelskijeh svijeh koljena
množ združena
u visoko templo ushodi,
noseć rajskom svom vojvodi
svetilišta narečena
i pjevajuć svijeh vremena
privišnjega hvale imena.

U njemu je
pravda, u njemu sud stoluje;
on je obično
carsko stanje gospodično,
u kom vlada i svoj jasni
prut oblasni
nad glavama podložnijeme
Davidovo stere pleme.
Takom gradu rec'te, o ljudi:
"Blagosovjen i ti budi
i tko tebe ljubi i žudi!"

Tve prikrio
krasne mire pokoj mio,
vazdakrati
mimošli te plami od rati,
prišla obilnos u moguće
tvoje kuće,
bio pun mira i veselja
krocijeć mojijeh prijatelja
i me bratje ki su u tebi,
i uživo kako 'e trijebi,
er si kuća kralja od nebi.

Ćaćko slavni,

koga porod vrhnaravni
po sve vrime
u bitju je jednak š njime,
s bogom sinom, s duhom bogom
časti mnogom
živi okrunjen u radosti;
tijem vi, o stvori, željno dosti
sad i uvijek slavite ga,
kako svijet je slavio njega
od početka jur svojega.